

Kusurunu görse, o kusur, kusurluktan çıkar

Mustafa Uçak: “Ben günahı sevabı bildiğim ve inandığım halde boşlukta bulunup, Allah’tan uzaklaşıp, zina hariç her türlü şeye bulaştım. İntihara bile kaç defa teşebbüs ettim. Şimdi ise kendimi mümkünse tamamen temizlemek ve tövbe etmek istiyorum. Benim tamamen arınmam mümkün mü? Ne yapmalıyım?”

Bu duygular, yani günahın insanı adeta yiyip bitirmesi bir tövbe hâlidir. Tövbenizi tebrik ediyorum. Hangi günah olursa olsun, arınmanın yolu elbette vardır. Öncelikle içten pişman olmak, Allah’a içten dönmek ve tövbe ve istiğfar etmek. Günahların bedeli de, kefareti de budur.

Bir hadis-i kudsîde Cenâb-ı Allah buyuruyor ki: “Ey Âdemoğlu! Sen bana duâ edip, affımı ümit ettikçe ben senden her ne sâdır olursa olsun, aldırmam, ben seni affederim. Ey Âdemoğlu! Senin günahın samanın bulutları kadar bile olsa, sonra bana dönüp istiğfar etsen, günahların çok oluşuna bakmam, seni affederim. Ey Âdemoğlu! Bana dünya dolusu hata ile gelsen, sonunda hiçbir şirk koşmaksızın bana kavuşursan, seni dünya dolusu mağfiretimle karşılarım.”¹

Resûlullah Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Sizden önce yaşayanlar arasında doksan dokuz kişiyi öldüren bir adam vardı. Yeryüzünün en bilgin kişisini sordu. Kendisine bir râhib tarif edildi. Ona kadar gidip, doksan dokuz kişi öldürdüğünü, kendisi için bir tevbe imkânının olup olmadığını sordu.

Râhib: “Hayır yoktur!” dedi. Adam onu da öldürüp cinayetini yüze tamamladı. Sonra yine, yeryüzünün en bilginini sormaya devam etti. Kendisine âlim bir kişi tarif edildi. Ona gelip, yüz kişi öldürdüğünü, kendisi için bir tevbe imkânı olup olmadığını sordu.

Âlim: “Evet, vardır, seninle tevben arasına kim perde olabilir?” dedi. Ve ilâve etti: “Ancak, falan memlekete gitmelisin. Zîra orada Allah’a ibadet eden kimseler var. Sen

de onlarla Allah’a ibadet edeceksin ve bir daha kendi memleketine dönmeyeceksin. Zira senin memleketin kötü bir yerdir, seni baştan çıkarıyor” dedi.

Adam yola çıktı. Fakat giderken yarı yola varır varmaz kendisine ölüm hâli geldi.

Rahmet melekleri ile azab melekleri onun hakkında ihtilâfa düştüler.

Rahmet melekleri: “Bu adam tövbekâr olarak geldi. Kalben Allah’a yönelmişti” dediler.

Azab melekleri de: “Bu adam hiçbir hayır işlemedi” dediler.

Onlar böyle çekişirken bir başka melek, yanlarına geldi. Melekler onu aralarında hakem yaptılar.

Hakem melek onlara: “Onun çıktığı yerle, gitmekte olduğu yer arasını ölçün, hangi tarafa daha yakınsa ona göre hüküm verin” dedi.

Allah Teâla beriki köye, “Uzaklaş!”; öbür köye de “Yaklaş!” diye vahyetti.

Melekler ölçtüler, gördüler ki, gitmeyi arzu ettiği (iyiler diyarına) bir karış daha yakın. Onun rûhunu rahmet melekleri aldılar.”²

Demek, tevbe için en mühim adım, niyettir, kararlılıktır, pişmanlıktır, affedilmeyi cidden ummak ve istemektir, Allah’ın rızâsına tâlip olmaktır, bu hedefe ulaşmak için harekete geçmektir, Allah’a içten yönelmektir.

Yukarıdaki hadiste de gördük ki, Allah’a içten yönelen ve günahlarından içten pişmanlık duyan kişi bağışlanır. O halde günahlarımız için yapmamız gereken tek makbul davranış, içten pişman olmak, günahların dehşetinden Allah’a sığınmak ve artık günahlardan uzaklaşmaktır. Üstad Bedüzzaman Hazretlerinin formülünü hatırlayalım: “Kusurunu görse, o kusur kusurluktan çıkar. İtiraf etse, affa müstahak olur.”³

Diğer yandan; çoğu zaman günah için hazır bir çevremiz vardır. Bizi günaha iten, günahları meşrû gösteren, günahları sevmemizi sağlayan böyle bahtsız çevreler de günahlardan arınmamızı güçleştirir. Tek başına günahlarımızdan ne kadar da pişmanlık duysak, bu çevreyi aşmadıkça pişmanlığımızı tövbeye ve istiğfara dönüştüremeyiz. Tövbe ve istiğfara tam muvaffak olacağımız esnada, tövbe konusu yaptığımız davranışın aslında günah olmadığını birilerinin fısıldaması bile bizi tövbeden uzaklaştırabilir.

Allah'tan (cc) günahlarının bağışlanmasını, tövbesinin kabulünü ve mağfiret edilmesini isteyen insan, kendisini günaha sürükleyen çevreyi terk etmelidir.

Tövbe için bir diğer önemli adım da; tövbeye muvaffak olmuş ve amel-i salihte yoğunlaşmış bir "topluluk" içerisine dâhil olmak; bu toplulukla beraber ibâdet ve taatte bulunmak ve bu "cemaati" terk etmemek; eski çevresine asla dönmemektir.

Demek bizim, dünyanın kirinden, günahından, ufunetinden, haramından ve mâlâyânî ve boş işlerinden kendimizi çekip alarak; Allah'ın adının anıldığı, tefekkür hâlinin yaşandığı, kalp ve aklımızın arındığı derslere "yönelişimiz" Allah katında makbule şayan bulunuyor.

Bu çerçevede, bizi günaha çeken çevreyi bırakıp; bizi ibâdet ve taate yönlendiren bir çevre ile tanışıp bu çevre ile kaynaşmamız İnşallah bizi tövbemizde ve ibadetlerimizde muvaffak kılacaktır. Kötü alışkanlıklarımızı bırakma kudretini de yine, Allah korkusunun yaşandığı bir topluluk ve çevre ile birlikteliğimizde İnşallah bulabiliriz.

Dipnotlar:

1- Tirmizî, Da'avât 106, (3534) /

2- Buharî, Enbiya 50; Müslim, Tevbe 46(2766); İbnu Mâce, Diyât 2, (2621) /

3- Lem'alar, s. 138